

כוס מים עם: שר העבודה והאבטלה

אבטלה? מה פתאום אבטלה?

אין מילה כזאת ■ אנחנו ערוכים כנגדה ■ לא נכיר בה ■ נכרית אותה

אנחנו (בהיסוס): אבטלה??
שר העבודה (נמרץ): אבטלה? מה פתאום אבטלה?
אנחנו (נבוכים): מצב כלכלי צינן המשק...
שר העבודה (חסון): אין אבטלה. לא היתה ולא תהיה.
אין מילה כזאת. לא שמעתי על קיומה לפני 1948.
אנחנו (מבווישים): בכל זאת?
שר העבודה (גמיש): אנחנו לא מכירים באבטלה. לא נכיר בה. (בקוממיות) לאתרונה הקימונו מטה מיוחד למילי-חמה בה. אנו ערוכים. (בוטח) אנו בטוחים.
אנחנו (קטנטנים): יש תוכנית אופראטיבית?
שר העבודה (תקיף אך שליו): נגד מי? נגד מה? יש שמונה-עשר אלף מקומות עבודה פנויים. (צמא) המשק צמא לידיים עובדות. נכשיר ונעביר! נסב ונסובב! נמייין ונשרייין! נשיר ונרונגן! מחק"ל לקק"ל, מתע"ץ למע"ץ, מביגוד לסיווד.
אנחנו (בסקרנות): אז מה?
שר האבטלה (בביטול): המובטלים-לעתיד יכולים להירגע. אנו נכרית אותה! נשמיד אותה בבסיסה! לא ניתן לה להשתולל כאן! אנחנו מוכנים! רק שתבוא. רק שיהיה לה אומץ! אנחנו נראה לה. ובכלל, שטויות! הרי היא לא קיימת.

קבוצת דאמוכטרים מקבלים בכריכה הודעת השר בולטים במיוחד: שמעיה (ממרשקף) ואבטליין

האום הכריז על השנה הבעל"ט כעל "שנת האשה הבינלאומית", ולצורך מתן אופי אחד וקוסמופוליטי לנושא, עיצב סמל אשר יביע נשיות ובינלאומיות גם יחד.
 אלא שאותנו האום לא יסדר כל-כך מהר.
 מועצת ארגוני הנשים בישראל התכננה ודנה בעניין הסמל וקבעה מפורשות (עפי"י ידיעה מ,"ידיעות אחרונות" 27.11) כי מובעת סלידה מן השימוש בסמל הביולוגי של האשה, שחלק ממנו בצור-רת צלב.
 "הסמל של האום" נראה לנו מכוער ולא יפה, "סיפרה לנו חברת מועצת ארגוני הנשים, הגב' מרים מאיר, "ולא רצינו לפרסם אותו כאן אצלנו, במדינת-ישראל. לקחנו את סמל האום אל הגב' תורן-אדלר (גרפיקאית), וביקשנו ממנה לעשות מכל הגויים - גוי אחד." (ציטוט מן הידיעה הנ"ל).

הסמל שעוצב על ידי האום

תרגומו לעברית על ידי תורן-אדלר

וגם אנו, עורכי "ZOO הארץ", חשבנו שסמל האום הוא מכוער ומגעיל. לכן פנינו אל גרפיקאי נודע וביקשנו ממנו להגיש עוד כמה הצעות נאורות ונאורו-טיות, כך שכל גוף-נשי או אירגון-נשים ברחבי העולם יוכל להזהדות עם סימל-הוא או סימל-היא מבלי להיפגע על-ידי האחדות המנוונת. אז בבקשה:

אשה הדתית-אומית

האשה החושנית

האשה הלסבנית

האשה המשוחררת (מימין: סמל ותיקות התנועה)

זילברגיאדה

להיות או לחדוד? שחקן עמרני כהמלט-זענטילאטור

שני שירים. בתפקיד אדי השחקן גבי עמרני.

„ז'אנט, את דרעק!"

מחזה עם פזמונים על-פי „ז'אן ד'ארק", מאת ג'ב. שאו וי. זילברג.

ז'אנט המסטולה שומעת קולות מיס-תוריים בלילה. שמים לה עלוקות על הגב. לוקחים אותה לתימני זקן שמכין לה עשבים מיוחדים. מביאים לה מגרש שדים מיוחד מנס-ציונה. שום דבר לא עוזר. הבחורה שומעת קולות, בלאדינו, מכיוון הגג.

אחרי ההפסקה עולה ז'אנט אל הגג לתלות את תחתוניה ולהפתעה היא מגלה את אחותה ז'קלין מתעלסת עם סלמוניקו ואתי גרוטס. ז'אנט מבכה כי הקולות המיסתוריים באו מן הגג והיא שורפת את אחותה לעיני כל ה"שכונה.

את תפקיד ז'אנט שיחק הפעם השח"קן המחונן גבי עמרני.

„מוישה וענטילאטור"

עפי"י „המלט" מאת שייקספיר וזילברג.

מוישה הוא מפעיל-קלארק מרוקאי שגר בנמל-אשדוד. בלילה הוא רואה את רוח אביו. הרוח מספרת לו שאמו הכינה לו בורקאס מורעלים ולכן מת. מוישה מספר על כך לז'אקי אבוקסיס (הוראציו) וידו, וזה קורא לו פסיח-דאמיקול-קויגיה - מכאן שמו וענטילאטור.

עונדיה בדיחי המוליירי

הרפגין-בדיחי ידבר בניב תימני מס' תלסל. שכן יואל זילברג המעבד הבמאי, החליט להפוך את הסיפור למעשה ה"מתרחש בישראל: הופכים מעט את היוצרות, משאירים את השלד ו"הקמפון" הופך ל"איסה הכסף".

עתה העלו בדמיונכם את מולייר כש-הוא רואה את הרפגון שלו טובל פתו בסחוג...

(מעריב 25.11)

תפשתם את השיטה? הנה, למשל:

„דופקים את אמא"

על פי הטרגדיה היוונית, אדיפוס המלך" מאת סופוקלס ובעיבוד יואל זילברג.

אדי אזולאי, תינוק פעות, ניטש על-ידי אמו וגדל בבית העוזרת עזיזה, אר-תה הוא חושב (בטעות) לאמו. צועניה זקנה משרתת לו כי בהתבגרו ישכב עם אבותיו. אדי נמלט מבית עזיזה ומת-גלגל ממוסד למוסד. (הפסקה).

במערכה ב' מופיע אדי כגיגולו ברחוב 60 ביפו: אחת מלקוחותיו הרה לו והוא נושא אותה לאשה ונולדות להם שתי בנות - אניטה ויסמין.

בניגוד למחזה המקורי מסתיים „דופקים את אמא" ב„האפי אנד" כשאדי נושא את אביו בטקס מסורתי. בחתונה נשפך בורקאס כזעטר ויגאל בשן שר

מוישה יורד מהארץ בגלל שאיבד את אהובתו (פרמיה) וחוזר לאחר שלא קיבל רשיון עבודה בבלגיה. הוא מסתכסך עם שני אשכנזים וזוויזים-מנאייק בשם רונקראנץ וגילדנשטרן והורג את דודו ואת יועצו של אביו, ועוד שני חבר'ה. אהובתו פרמיה מתאבדת בבלומפילד אחרי שיפן הפסידה לשמשון ומוישה שואל אם להיות או לא כשברקע מזמ"ז זמת כל הלהקה את התשיעית של בט-הובן וליטאי. המסך יורד כשכולם מתים חוץ מגבי עמרני. הוא יישאר לעד.